

Beenmergtransplantatie verstevigt band

23-03-2007 09:34

Als kind trokken ze al veel met elkaar op. Toen ds. IJ. R. Bijl op 17-jarige leeftijd acute leukemie kreeg, werd de band met zijn zus Ada nóg hechter. Zeker toen zij beenmerg voor hem afstond. „Daardoor zijn we nog meer naar elkaar toegegroeid.”

Ziekte kan de familieband verstevigen. Dat herkent zowel ds. Bijl (36) als zijn drie jaar oudere zus. Beiden wonen momenteel in Gouda, in de pastorie van de hersteld hervormde gemeente van Waddinxveen. Ook vroeger hadden ze al een hechte band. Zeker in de tijd van de lagere school. Ds. Bijl: „We hadden vrij veel ruimte achter het huis, daar speelden we vaak. Of we deden spelletjes in huis. Ook liepen we altijd samen naar school.”

Ada Bijl: „Op een gegeven moment was er een tijd dat het leeftijdsverschil meer speelde. Toen ik op de middelbare school zat en mijn broer nog op de lagere school. Later kregen we steeds meer dezelfde interesses. We bezochten vaak orgelconcerten. En we kregen dezelfde vrienden.”

De ziekte van ds. Bijl verstevigde de band. Ds. Bijl: „Het was niet alleen dat de Heere heeft doorgehouden. We hebben heel duidelijk mogen zien dat de genezing alleen Gods werk is geweest. En dat de Heere al op de eerste avond in het ziekenhuis te geloven gaf, vanuit Psalm 91, dat ik niet zou sterven. Maandenlang ben ik toen opgenomen geweest. In die tijd, waarin veel tot de Heere is gebeden, is de band in het gezin nog veel hechter geworden. Je bent je dan bewust dat je elkaar ook kunt verliezen.”

Uit onderzoek bleek dat het beenmerg van zus Ada gebruikt kon worden om haar broer te helpen. „Dat van onze oudere broer was niet geschikt, dat van mij wel. Ik heb er geen moment over getwijfeld: natuurlijk wilde ik dat voor hem doen. Ik vond het heel fijn dat ik iets kon.” Ds. Bijl: „Zo kreeg de bloedband een dubbele betekenis.”

In die periode kreeg ds. Bijl ook de roeping tot het ambt. „Ik mocht weten dat ik, als ik zou genezen, de Heere mocht gaan dienen.” Ada Bijl: „Ik mocht vast geloven dat hij beter zou worden.”

Ada Bijl studeerde Engels en ging lesgeven op een school voor voortgezet onderwijs. Ze bleef thuis wonen, net als haar broer. Toen die in 2001 in Moordrecht als predikant werd bevestigd, ging ze bij hem in de pastorie wonen. Ds. Bijl: „Ik weet niet eens meer of ik haar dat heb gevraagd, dat stond voor ons beiden eigenlijk vast. We hadden allebei nog geen gezin en ze vond het fijn om me te kunnen helpen.” Ada Bijl: „Het is toch fijn als er een vrouw in de pastorie woont. Dat het huishouden loopt zoals het moet. Ook in de gemeente is altijd wel wat te doen. Ik heb in Moordrecht bijvoorbeeld het werk voor de vrouwenvereniging op me genomen.”

Doordat ze samen leven, is hun band alleen maar sterker geworden. Ds. Bijl: „Ada regelt alles wat anders een echtgenote zou doen. Zij is mijn agenda, zonder haar zou het hopeloos fout lopen.” Ada: „Ik heb ook een goede band met mijn oudere broer, maar hij heeft zijn eigen gezin. Met mijn jongste broer heb ik gezamenlijke vrienden, praat ik over huishoudelijke zaken, maar ook geestelijk mogen we een goede band hebben in de Heere. Dat is toch wel heel bijzonder.”